

Discurs de Josep Cuní durant el sopar dels Amics de Carles Gasòliba fet el passat 23 de Febrer a Barcelona.

Tenir amics és ser ric, proverbi llatí.

Bona nit.

Aquest és un sopar d'amics d'en Carles Gasòliba. Aquesta és doncs, una trobada presidida per la cordialitat i aconseguida gràcies als vincles personals que en Carles sap establir. Lligams que en el decurs d'uns quants anys ell ha anat teixint entre nosaltres sense cap altra interès que, d'una banda poder transmetre les seves percepcions de les coses i, de l'altra, enriquir-se amb les idees i les opinions de qui no necessàriament coincideix amb els seus postulats.

Estic segur que tots plegats ens sentim orgullosos d'aquesta amistat despresa per qui ha fet de la bonhomia que el caracteritza la millor "arma d'aproximació massiva" com demostra la gran concurrència reunida en aquesta sala. Amics que, avui, seduïts per la seva personalitat i amarats dels seus coneixements, hem vingut a fer-li costat tot recordant-li aquell proverbi llatí que diu que "Tenir amics és ser ric".

És evident que poder-ho dir en moments de turbulències no és poca cosa. Però dir-ho a un polític i, sobretot, rebre la reciprocitat d'un polític, com ell ens ha demostrat abastament i segur que ens ho dirà després, tampoc és qüestió menor. Per les sotragades que pateixen, per les atzagaiades que ens envien o per les percepcions que acumulem els uns dels altres. I viceversa.

Creure que els companys de partit comparteixen amistat personal, a més de portar alguna decepció entre ells genera sorpresa col·lectiva i fins i tot desolació entre els seguidors ideològics quan les diferències apareixen.

Pensar que entre un polític i un periodista hi pot haver una aliança sentimental, indueix a caure en la temptació dels mals pensaments. I malgrat que aquesta sembla una condició elemental en ambdós bàndols per

témer que aquest lligam comporti alguna tendenciositat informativa, el cert és que en algunes ocasions, - poques -, passa. Com és sabut, per la via d'una relació estrictament professional és possible d'entrar en un àmbit més íntim on les coincidències s'imposin a les divergències. On les paraules vagin trobant receptivitat i l'afecte, coincidència. La qual cosa però, no ha de pressuposar res més. Com no ho fa en la relació amb un metge, un arquitecte o fuster, posem pel cas. Sigui la d'un polític o la d'un periodista, evidentment.

Sí, ja sé que, arrufant el nas, em diran que no és igual, perquè entre el polític i el periodista s'hi mouen uns interessos no sempre ben canalitzats. Per part de l'un, perquè vol la notícia. Per part de l'altra perquè desitja ser-ne. I si l'entesa està basada més en el profit que en la solidesa de la relació d'amistat, és quan, efectivament, el mal pensament et pot portar a l'encert. Però d'aquí a pensar que la possibilitat positiva no hi té cabuda, que l'alternativa constructiva és inviable, equival a caure en el parany de l'anul·lació de la presumpció d'innocència.

I ja saben que això, en aquest país, és inconstitucional.

Amb en Carles però, això no passa. La seva cavallerositat està forjada també en la no ingerència i en el respecte a la més estricte llibertat professional de l'altre. I aquesta característica el fa un polític atípic, absolutament allunyat d'aquells que tenen als periodistes com els emissaris de les seves voluntats sense opció per la matisació ni oportunitat per la rèplica.

Estic, estem, aquí doncs, en una condició poc habitual en l'àmbit públic, on les convocatòries solen fer-se més pensant amb els interessos que amb les generositats.

Estic, estem, aquí doncs, en la categoria encara menys usual que, parafrasejant Pla, està per damunt dels coneguts i els saludats. I, encara més, els interessats, - goso dir -, que quan es tracta de l'aproximació a un polític i especialment en període electoral, ja sabem que aquest col·lectiu es multiplica quasi de manera tan directament proporcional com els candidats multipliquen també les seves aparicions. És clar que en el cas d'en Carles, aquesta aproximació ha estat una constant per part d'aquelles persones o organismes que volien, pretenien o necessitaven una aproximació a Europa. Per saber com funcionava l'administració comuna, com endinsar-s'hi o com

treure'n partit. I ell, silentment però incansable, els ha atès a tots, n'ha convidat a molts i ha treballat per la gran majoria que li ha demanat amb èxits prou reeixits com els interessats han acabat admeten.

Aquest és el seu gran bagatge perquè aquesta ha estat la seva gran tasca. I ho ha fet possible la il·lusion amb la qual ja s'havia endinsat en el laberint de Brussel·les uns quants anys abans de l'entrada d'Espanya a la – llavors – Comunitat Econòmica Europea. Què més lògic doncs, que formés part dels primers euro-parlamentaris si era de les persones més ben informades, més ben preparades i més coneixedores de l'esdevenidor que, uns anys després, marcaria les nostres vides en un procés que – enteníem -, ja no permetria a aquest país anar enrera. Creiem.

Europa, la gran passió d'en Carles, que l'ha ocupat molt més temps que els divuit anys que ha ostentat acta de diputat a Estrasburg. I encara més que els moments que ha pogut dedicar a la família. A desgrat de la Dolors, estic segur que Europa, la gran passió d'en Carles, el seguirà ocupant ara des del Senat espanyol amb la mateixa intensitat que no li ha defallit en tot aquest temps. Perquè allà hi arribarà amb la solvència que s'hauria d'atorgar als successors dels gran patricis romans – encara que sigui pel nom -. Solvència que ell ja té tan contrastada com els cabells blancs que habitualment es relacionen amb el caràcter imprès per l'edat i l'experiència i que fan de la veu de qui els llu, l'expressió del seny i el respecte.

Crec no errar si afirmo que en Carles Gasòliba ha estat el polític que més ha divulgat la necessitat primer i l'avantatge després, de sentir-se i ser europeu. I entendre el funcionament de les seves institucions, vetllar pel respecte de les seves diverses identitats i reclamar-ne sense descans l'evolució cap un gran estat format per les seves nacions i on tots els ciutadans s'han sentit ufanosos i ens en sentim partíceps.

És evident que en aquest moment, també de balanç abans d'entrar en un altra estadi de la política activa, ni ell ni nosaltres ens podem sentir del tot satisfets pel camí emprès pel vell continent que segueix, encara que a pas lent, la ruta cap a la unió política. Malgrat tot, el nostre desconsol si ens ho mirem especialment des d'un punt de vista lingüístic i nacional ha de quedar compensat en part, per la convicció de la intensa tasca d'en Carles a favor d'uns drets que si encara no han estat conquerits no és per la seva manca d'entusiasme en la reclamació. Ans al contrari. Ho és malgrat la seva tasca

incansable i tenaç en tots els fòrums on la reivindicació era possible i factible. En tots els entorns on la pressió podia exercir-se. En tots els àmbits on la comprensió podia guanyar-se.

I ho ha fet amb la mateixa dedicació amb la que no s'ha cansat de divulgar amb l'esperit pedagògic que també ostenta, l'esperança primer i la realitat després, d'un conjunt de documents programàtics, de tesis decisives i de institucions existents de les quals n'ha depengut i en depèn els nostres present i futur.

És obvi que aquest bany permanent d'europèisme ha de marcar una persona. I li ha de donar una visió àmplia i gens sectària de la vida i les seves circumstàncies. Afegit aquest constant pelegrinatge a la petja liberal de qui basa la seva pròpia filosofia en el respecte a ultrança de la llibertat d'altri fent-se respectar a l'hora, tindrem el perfil de qui avui ens agrupa generosament en aquest acte. Home de formes educades i tractes cordials, de paraules afables i cultura universal, en Carles es fa estimar per aquells que hem tingut/que tenim la sort de freqüentar-lo i respectar per aquells que el coneixen poc però li detecten el rigor de qui no parla en va i, per tant, no perd el temps ni amb frivolitats ni amb tèrboles conspiracions o jocs poc recomanables tan habituals en el seu món. I en qualsevol altre, tot s'ha de dir. De malifetes n'ha hagut de suportar unes quantes. I em consta que li han dolgut, l'han preocupat i l'han ferit, però sé, i és comprovable que mai ha utilitzat públicament el seu dolor, a voltes profund, per venjar-se ni tan sols per fer-se notar. I aquí el tenim. Supervivent nat perquè el seu estil és el de l'ètica tan poc freqüent avui. Referència permanent perquè el seu coneixement és a l'abast de molt pocs. Identificació inevitable perquè la seva trajectòria no pot fer més que provocar la sana enveja de qui voldria abastar tant com ell abasta però des de la senzillesa de qui li dona a la feina la transcendència que es mereix en la vida. Molta sí, però no tota.

Sobreviure a tanta sinistralitat com la que ha provocat la política catalana durant aquests 25 anys, no és cosa fàcil. I ell ho ha fet amb la dignitat de qui sap que no l'ofèn, ni el desfà qui vol si no qui pot. I aquest encara ha de sortir. I dubto que ho faci perquè no és a l'abast de gaires acumular tot el que ell ha sabut, pogut i volgut sumar. És clar que pot tornar a ser un dels 99 justos que acaten amb paciència bíblica la decisió del pare quan fa celebrar el retorn del fill pròdig. Aquell que fa llançar les campanes amb la

mateixa il·lusió com fugissera serà la seva estada. En Carles ja està avesat a la comprensió d'allò que sovint és habitual encara que no sigui ni lògic ni natural. Tan sols és conjuntural. Però ja sabem com n'és de parabòlic aquest, el nostre país. Pobra, bruta, trista i dissortada pàtria, en veu de l'Espriu. Per això en Carles, com el poeta, va marxar nord enllà. Per detectar que la gent era neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç. I un cop comprovat, i empeltat de les millors essències continua posant el seu compromís a disposició del seu poble. I aquest cometria un greu error si no sabés valorar l'autèntica dimensió de qui sap, com Ciceró, que pot considerar-se lliure qui no està esclavitzat per cap turpitud.

Carles, endavant.